

STĂPÂNII ACADEMIEI

Motto:

„Sunt multe rufe murdare pe pielea ilustrilor hodorogi.”

Tudor Arghezi, „Între academicieni” - 1937

Eugen Mihăescu

Zilele acestea, ca în fiecare an, se comemorează victimele evenimentelor din decembrie 1989. Au trecut 30 de ani! În bătălia politică se caută încă vinovații pentru morții de după 22 decembrie, se întoarce pe toate cusăturile „procesul” în urma căruia cuplul Ceaușescu a fost condamnat la moarte și executat. S-a schimbat însă cu adevărat mentalitatea, au înțeles oare românii cum funcționează democrația?

În cartea mea, „Între linii”, scriam că **revoluțiile, toate aceste răsturnări de sistem, sunt urmate și de înlocuirea unei „aristocrații” (bună sau rea) cu alta.** Același lucru se întâmplă și în cazul „elitei”, instituțiile de cultură pot fi și ele zguduite de furia celor care își doresc schimbarea. Academia Română a trecut de două ori prin asemenea „cutremure”: după al Doilea Război Mondial când, **în 1948, comuniștii au golit aula de toată floarea intelectualității interbelice (pe unii i-au aruncat în pușcărie unde au și pierit) și în 1989, când „revoluționarii” au izgonit „tovarășii” (Nicolae Ceaușescu, Elena Ceaușescu, Manea Mănescu, Suzana Gâdea) care fuseseră strecurați în rândul nemuritorilor.** Epurarea a fost mai blândă. Nu s-a făcut „curățenie generală”...

Când te apropii de clădirea Academiei, venind dinspre Piața Victoriei, te izbește vederea multicolorului panou publicitar luminos, înfipt lângă cabina portarului. Conducerea înaltului forum a decis că este nevoie să amintească vizibil românilor că Academia „este în serviciul națiunii”. Poate că a simțit că activitatea celor peste cincizeci de institute, aproape 20 de centre și șase fundații nu este suficient cunoscută. Și apoi, nu-i așa, reclama este sufletul comerțului.

Am cerut de câteva ori ca să fie instalate undeva, la vedere, plăcile cu numele celor peste 100 de academicieni prizoniți și omorâți de comuniști. Nu s-a putut găsi un loc pentru ei pe fațada clădirii, ci doar într-un fel de culoar, pompos denumit muzeu, acolo unde și bustul din bronz al filozofului și poetului Lucian Blaga, pus direct pe podea, ascunde vederii inesteticele extincător și pata de igrasie de pe pereți. Sub numele martirilor există următorul text: „Am gravat în piatră drama colegilor — membri ai Academiei Române — cu credința adâncă și curată că iertarea este omenească, este creștinească, dar și cu convingerea fermă că uitarea (poate) naște monștri.” Această cugetare adâncă, din care nu prea se înțelege cine pe cine să ierte, este semnată, între paranteze, P.I.O., 4 aprilie 2013.

□ Vreau să-i amintesc aici pe academicienii care au murit în închisoare:

Victor Bădulescu, Gheorghe I. Brătianu, Mircea Cancicov, Alexandru I. Lapedatu, Iuliu Maniu, Alexandru Marcu, Zenovie Păcușanu, Radu R. Rosetti, Gheorghe Tașcă. Pe cei care au supraviețuit pușcăriilor comuniste: Dumitru Caracostea, Ioan I. Nistor, Florian Ștefănescu-Goangă, Nichifor Crainic, Ștefan Meteș,

Gheorghe Tătărăscu, Silviu Dragomir, Iuliu Moldovan, Anibal Teodorescu, George Fotino, Constantin Motăș, Paul Teodorescu, Onisifor Ghibu, Iuliu Petrovici, Pantelimon Halippa, Ion Răducanu, Emil Hațeganu, Constantin Rădulescu-Motru, Iuliu Hossu, Teofil Sauciu-Săveanu, Ioan Lupaș, Victor Slăvescu.

Pe cei mulți care au fost dați afară din Academie doar pentru a se face loc intelectualilor „agreați” de comuniști: Lucian Blaga, Marcu Beza, Dimitrie N. Ciotori, Constantin I. Angelescu, Ștefan Bezdechi, Alexandru Ciucă, Theodor Angheluță, Eugen C. Botezat, Mihai Codreanu, Ion Atanasu, Constantin Brăiloiu, Nicolae Colan, Nicolae Bagdasar, Tiberiu Brediceanu, Mihai Costăchescu, Axente Banciu, Theodor Capidan, Alexandru Costin, Ioan A. Bassarabescu, Nicolae Caranfil, Mihail D. David,

Nicolae Bălan, Romulus Cândea, Negoită Dănăilă, Nicolae Bănescu, Ștefan Ciobanu, Nicolae N. Donici, Virgil N. Drăghiceanu, Dragomir Hurmuzescu, Simion Mehedinți, Dionisie Germani, Nicolae Ionescu-Șișești, Basil Munteanu, Vasile Gheorghiu, Constantin Karadja, Ion Mușlea, George Giuglea, Constantin Lacea, Petre P. Negulescu, Artur Gorovei, Scarlat Lambrino, Petre P. Panaitescu, Vasile Grecu, Ion I. Lapedatu, Ioan P. Papp, Dimitrie Gusti, Adrian Maniu, Vespasian V. Pella, Mihail Gușuleac, Sabin Manuila, Nicolae Petrescu, Nicolae De Hohenzollern, Constantin Marinescu, Constantin C. Popovici, Nicolae Al. Rădulescu, Nichita Smochină, Grigore Tăușan, Petre Sergescu, Marius Sturza, Ilie E. Torouțiu, Marin Simionescu-Râmnicăneanu, Virgil Șotropa, Alexandru Tzigara-Samurcaș, George Udrișchi.

Student fiind, la 18 ani, am ajutat familia unuia dintre ei, Ion Răducanu, eminent reprezentant al Partidului Național Țărănesc (fost ministru al sănătății, al finanțelor, al lucrărilor publice), ascunzând în casa părinților mei câteva dintre bunurile de valoare, pentru a nu fi confiscate de comuniști...

Că mentalitatea conducerii Academiei Române nu s-a schimbat, că există încă nostalgici ai nenorocitei epoci ceaușiste o dovedește locul pe care l-au ales pentru a expune bucata din Zidul Berlinului primită în dar: parkingul din fundul curții...

În acești 30 de ani doi academicieni au fost mereu la conducere: Eugen Simion (vicepreședinte 1994-1998, președinte 1998-2007, șef de secție și membru în prezidiu și în ziua de azi) și **Victor Voicu** (secretar general 2002-2006, 2014-2018 și vicepreședinte din 2018, șef de secție din 2014). **Ultimul a fost condamnat de Înalta Curte de Casație și Justiție în martie 2018, având interdicție de a ocupa o funcție publică timp de trei ani.** Amân-

doi sunt mari amatori de titluri și onoruri. Cartea lor de vizită e lungă cât un acatist.

Eugen Simion cred că a „năștit” cei mai mulți academicieni de la Revoluție încoace. O adevărată armată care îl susține fără rezerve. Chiar și în cele mai năstrușnice inițiative. Cum a fost recenta înființare a Consiliului de Onoare, un soi de instanță bună să pună pumnul în gura oricărui „cârtitor”.

Victor Voicu, cel mai bogat academician, inspiră teamă amenințând cu procese pe oricine îndrăznește să-l înfrunte. Inclusiv pe președintele Academiei, domnul Ioan-Aurel Pop.

Același „muzeu” găzduiește senin și caricatura academicianului de astăzi. Cu atâția membri artiști și arhitecți, conducerea Academiei nu a găsit de cuviință să le ceară opinia înainte să instaleze acest exponat ridicol: o momâie care are o conopidă în loc de cap, iar din fracul brodat ies mânuțele și picioarele goale ce au fost parcă furate de la un manechin din magazinul de mirese din provincie.

